

Arrest

nr. 209 019 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 november 2015 België is binnengekomen diende op 24 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 13 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 24/11/2015
Overdracht CGVS: 09/05/2016*

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 13 juni 2017 van 08.55 uur tot 12.30 uur (hierna CGVS I) en op 24 januari 2018 van 09.25 uur tot 12.00 uur (hierna CGVS II), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Rebecca Greenland, was gedurende het volledige eerste gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Labe Aw, gelegen in het district Dahne Ghorī van de provincie Baghlan.

U vluchtte op uw zeventienjarige leeftijd naar Pakistan omdat de Russen de controle hadden over uw district. U verbleef tien jaar in Karachi, waarna u naar Iran vluchtte omdat u geen documenten had. In Iran woonde u achttien jaar in Shiraz. U trouwde in Iran met R.T. (O.V. (...)) in 2004. U vertrok met uw vrouw en kinderen uit Iran omdat ze u vroegen om te vechten in Syrië. U kwam aan in België op 11 november 2015 en u vroeg op 24 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de Taliban. Na uw aankomst in België heeft uw echtgenoot u verlaten en jullie wonen momenteel gescheiden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: het Afghaans paspoort van uw vrouw, haar bankkaart, uw Iraanse verblijfskaart, uw huwelijksboekje, een schooldocument van uw zoon en schooldocumenten van uw dochter.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.

In casu werd vastgesteld dat u bijna niets kan vertellen over uw plaats van herkomst in Afghanistan en de reden van uw vertrek. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in de provincie Dahne Ghorī werd geboren, in het district Dara Kalan (Verklaring DVZ, vraag 10). Dahne Ghorī is evenwel een district van de provincie Baghlan, dat bovendien geen district heeft dat Dara Kalan heet. Daarnaast maakt u op de DVZ nergens melding van Baghlan. Op het CGVS past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat u werd geboren in het district Dahne Ghorī van de provincie Baghlan (CGVS I, p. 8). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat Dahne Ghorī “een provincie, district is”. U moet meteen daarna evenwel toegeven dat u niet weet wat het verschil is tussen een district en provincie omdat u “heel jong was” (CGVS I, p. 8-9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om Dahne Ghorī en Baghlan te situeren in Afghanistan, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U kan evenmin bij benadering zeggen hoe oud u was toen u Afghanistan verliet. U beweert telkens dat u te jong was om dat te weten (CGVS I, p. 9). Aangezien u wel kan zeggen dat u Afghanistan achtentwintig jaar geleden verliet (CGVS I, p. 7), is het evenwel zeer bevreemdend dat u niet eens bij benadering kan zeggen hoe oud u was toen u Afghanistan verliet. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u bizar genoeg dat u “in realiteit niet in Afghanistan bent geweest” en dat u het “helemaal niet heeft gezien” aangezien u Afghanistan achtentwintig jaar geleden verliet. Echter, volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan in 1989, toen u zeker achttien jaar oud was, wat nog bezwaarlijk kan worden beschouwd als een “heel jonge” leeftijd. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat er “gevechten aan de gang waren toen” (CGVS I, p. 9). Echter, wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd wat de situatie was in plaats van herkomst ten tijde van uw vertrek, kan u enkel zeggen dat de Russen er waren en dat er werd gevochten. Echter, gevraagd om daar meer uitleg over te geven, antwoordt u vaag dat Mawlawi Qol de leider van de regio was. U weet evenwel niets meer over hem en wanneer u vervolgens wordt gevraagd tot welke groepering hij behoorde, antwoordt u vaag dat u “niets weet van groepen” en dat u enkel weet dat er werd gevochten (CGVS I, p. 21). Wanneer u daarna meermaals wordt gevraagd hoe u gevlucht bent en hoe dat allemaal in zijn werk ging, antwoordt u telkens zeer vaag en komen uw verklaringen allerm minst doorleefd over. Zo kan u enkel zeggen dat er gevochten werd en jullie vluchtten. Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld, herhaalt u opnieuw dat er dag en nacht werd gevochten en dat jullie vluchtten. Wanneer u voor de derde keer gevraagd wordt hoe u gevlucht bent, komt u niet verder dan te zeggen dat u door de bergen bent gevlucht.

Echter, gevraagd hoe dat in zijn werk ging, ontwijkt u de vraag alvorens u niets meer kan zeggen dan dat er werd gevochten, dat u vluchtte en dat u "voor de rest niets weet" (CGVS I, p. 22). Ook wanneer u eerder op het gehoor gevraagd werd wat u zich nog kan herinneren van uw geboorteplaats, antwoordde u bizar genoeg tot tweemaal toe dat u zich niets herinnert van uw geboorteplaats (CGVS I, p. 10). Dit is evenwel allerm minst aannemelijk. Temeer gezien u zeker al achttien jaar oud was toen u daar vertrok.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u bijna niets kan vertellen over uw etnie en andere Afghaanse etniën. Zo kan u enkel zeggen dat u Tadzjiek bent. Echter, gevraagd welke andere etniën er aanwezig waren in uw district, moet u bizar genoeg toegeven dat u er niets van weet en dat het lang geleden is. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om over uw etnie te vertellen, ontwijkt u de vraag en antwoordt u bizar genoeg dat er "toen geen Tadzjiek en Hazara waren" en dat ze "allemaal Afghanen waren". Gevraagd wat u bedoelt met Hazara, kan u enkel herhalen dat er toen geen Hazara, Tadzjiek en andere stammen waren (CGVS I, p. 10). Gevraagd over welke stammen u het heeft, met u het antwoord schuldig blijven. Opnieuw gevraagd om te vertellen over uw stam, kan u enkel herhalen dat er "dertig jaar geleden geen stammen waren en dat iedereen gekend was als Afghaan" (CGVS I, p. 11). Uw verklaringen houden evenwel allerm minst steek. Zo is Afghanistan sinds zeer lange tijd een multi-etnische, tribale samenleving en is het dan ook uitermate bevreemdend dat u hierover niets blijkt te weten. Hiermee geconfronteerd, houdt u vol dat het ten tijde van uw vertrek "zo niet was". Ook wanneer u vervolgens wordt gevraagd om over jullie tradities te vertellen, ontwijkt u de vraag en kan u enkel zeggen dat er "toen gevechten waren" en dat jullie niets wisten (CGVS I, p. 11). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen en zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit verder op de helling.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen bijna onbestaande is. Zo weet u niet wat het huidige jaartal is volgens de Afghaanse kalender en moet u meteen daarna toegeven dat u de Afghaanse kalender niet kan gebruiken omdat u "heel jong" was toen u Afghanistan verliet. Geconfronteerd met het feit dat u zelf beweert pas op uw achttiende leeftijd uit Afghanistan te zijn vertrokken, houdt u vol dat u "heel jong" was. Ook wanneer u naar Afghaanse zomer- en wintermaanden wordt gevraagd, moet u het antwoord schuldig blijven en kent u verder geen enkele Afghaanse maand bij naam (CGVS I, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd wat u weet van Afghanistan, antwoordt u frappant genoeg "niets". Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd om wat u ook weet te vertellen over Afghanistan, antwoordt u opnieuw dat u niets weet en dat u niet terugging. U kent verder geen enkele Afghaanse provincie en u kent evenmin grote steden in Afghanistan (CGVS I, p. 21). Later tijdens het gehoor kan u weliswaar vertellen wie de huidige president van Afghanistan is, maar moet u meteen daarna toegeven dat u dat hoorde in het opvangcentrum en dat u dat voor uw komst naar België niet wist (CGVS I, p. 25). U weet evenmin wie de vorige president was en u moet daarna toegeven dat u geen enkele andere Afghaanse president kent omdat u "alleen werkte". Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. U kan daarna Massoud opnoemen als bekende Afghaanse Tadzjiek en zegt dat u "van zijn moorden te horen kreeg". Echter, gevraagd om meer daar over te vertellen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 25-26). U kan evenmin bekende talibanleden opnoemen (CGVS I, p. 26).

Ook over de plaats van herkomst van uw vrouw R.T. en de reden van haar vertrek uit Afghanistan weet u niets. Immers, wanneer u gevraagd wordt waar uw vrouw geboren werd, moet u toegeven dat u daar geen idee van heeft (CGVS I, p. 18). Dat u beweert dertien jaar met uw vrouw te zijn getrouwd en niet eens weet waar zij geboren is, is evenwel totaal onaannemelijk. Wanneer u later op het gehoor bovendien wordt gevraagd waarom uw vrouw Afghanistan verliet, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U heeft evenmin een idee wanneer uw vrouw Afghanistan verliet en u kan niet zeggen naar waar ze verhuisde. Zelfs wanneer u gevraagd wordt hoe uw vrouw in Iran terechtgekomen is moet u toegeven dat u daar geen idee van heeft en dat jullie "zomaar" aan elkaar werden geïntroduceerd (CGVS I, p. 25). Ook wanneer u meermaals wordt gevraagd hoe uw huwelijk werd geregeld, ontwijkt u telkens de vraag en vervalt u steeds in algemeenheden (CGVS I, p. 18-19).

Daarnaast kan u bijna niets vertellen over uw werk in Pakistan, dat u volgens uw verklaringen nota bene tien jaar lang deed. Zo kan u enkel zeggen dat u voor een bedrijf werkte dat lucifers maakte. Echter, wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd hoe lang na uw aankomst in Pakistan het duurde voor u die job kreeg, ontwijkt u telkens de vraag. Vervolgens beweert u bizar genoeg dat de lucifers in Pakistan niet op dezelfde manier werkten als in Afghanistan (CGVS I, p. 14). Echter, gevraagd wat u hiermee bedoelt, moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat u er werkte.

Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het bedrijf heette waarvoor u werkte, ontwijkt u de vraag en kan u enkel zeggen dat het een groot bedrijf was. Wanneer de vraag wordt herhaald, antwoordt u opnieuw ontwijkend en zegt u dat uw baas Q. heette. De vraag voor een derde keer gesteld, moet u toegeven dat u niet weet hoe het bedrijf heette. U kan evenmin iets vertellen over Q. Vervolgens gevraagd of u Afghaanse collega's had, kan u eerst enkel uw broer opnoemen alvorens u verklaart dat ook uw buur Qo. er werkte (CGVS I, p. 15). Echter, u moet daarna toegeven dat u niet weet van waar in Afghanistan hij afkomstig was (CGVS I, p. 16).

Ook over uw vertrek van Pakistan naar Iran blijft u zeer vaag en ontwijkt u telkens de vragen. Immers, wanneer u wordt gevraagd hoe u uw reis naar Iran geregeld heeft, antwoordt u naast de kwestie dat "jullie werden lastiggevalen". Opnieuw gevraagd hoe u uw reis geregeld heeft, ontwijkt u opnieuw de vraag en herhaalt u dat jullie werden lastiggevalen. Wanneer u voor de derde maal gevraagd wordt hoe u uw reis naar Iran geregeld heeft, antwoordt u wederom naast de kwestie en verklaart u dat u naar Iran ging omdat ze daar "kaarten" gaven (CGVS I, p. 23).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghanen in Iran zeer beperkt is. Zo beweert u dat u na een jaar een "kaart" kreeg in Iran. Echter, gevraagd hoe u dat geregeld heeft, antwoordt u naast de kwestie dat "ze het aankondigden". De vraag opnieuw gesteld, kan u enkel herhalen dat "ze aankondigden dat ze kaarten gingen geven" (CGVS I, p. 23-24). Gevraagd wat er daarna gebeurde, antwoordt u frappant genoeg dat ze "gewoon deze kaart gaven" en dat u daar verder niets voor hoefde te doen (CGVS I, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie zijn er strenge voorwaarden verbonden aan het verkrijgen van een verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen, moeten Afghanen zich laten registreren en moeten zij bovendien relatief hoge kosten betalen. Wanneer u bovendien verschillende keren wordt gevraagd hoe die "kaart" heette, kan u enkel zeggen dat die "kaart" werd genoemd en dat die geen andere naam had (CGVS I, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie worden de tijdelijke verblijfskaarten "Amayesh"-kaarten genoemd. Echter, wanneer u later wordt geconfronteerd met Amayesh, weet u niet waarover het gaat en beweert u bovendien dat er in Iran geen document bestaat met die naam (CGVS I, p. 28). Nochtans legde u zelf een kaart voor waar de benaming 'Amayesh' duidelijk op staat vermeld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het paspoort van uw vrouw moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft de schooldocumenten van uw kinderen, uw Iraanse verblijfsvergunning, de Iraanse bankkaart van uw vrouw en jullie trouwboekje, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc... Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn. Er zijn ook gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS I, p. 29).

Tot slot dient opgemerkt dat er ten aanzien van uw echtgenote eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde Afghaanse nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van "de materiele motiveringsplicht en het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Verzoeker is van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op incomplete of onvoldoende feitelijke elementen. Hij stelt dat hij niet meer informatie over Afghanistan kan verschaffen rekening houdend met de lange periode dat hij al gescheiden is van Afghanistan en met het feit dat hij analfabeet is.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat hij Afghanistan verliet omwille van de gevechten tijdens de Russische bezetting, maar geeft aan dat hij niet veel details kan geven over deze gevechten. Hij wijt dit aan zijn minderjarigheid ten tijde dat hij Afghanistan verliet en het feit dat dit dertig jaar geleden is. Om dezelfde redenen kan hij niet meer vertellen over zijn vlucht vanuit Afghanistan, hoewel hij wel vertelde dat hij via de bergen vluchtte.

Verzoeker voert verder aan dat zijn persoonlijk onderhoud niet op de juiste wijze heeft plaatsgevonden. Hij meent dat de *protection officer* hem met een cynische blik bekeek, weigerde om de vragen te parafraseren ondanks het feit dat hij deze niet begreep en hem uitlechte. Hierdoor heeft verzoeker niet de kans gehad om zijn verhaal te vertellen met het volle begrip van de vragen.

Hij voert verder aan dat hij het verschil niet kon uitleggen tussen een dorp, district en provincie maar dat hij wel heeft kunnen vertellen waarvan hij afkomstig was.

Verzoeker bevestigt verder dat hij niets kon vertellen over de etnische groepen in Afghanistan, maar wijt dit aan zijn minderjarigheid ten tijde dat hij in Afghanistan woonde, waardoor hij weinig aandacht besteedde aan de etnische origine van de bevolking. Verzoeker kon enkel vertellen over zaken die een invloed hadden op zijn leven, zoals zijn religie als Hanifi moslim. Hij voert aan dat de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat het hanafisme overheersend is onder soennitische moslims in Afghanistan.

Verzoekers wijt zijn lacunaire kennis van de Afghaanse kalender en maanden verder aan het feit dat hij analfabeet is en dat dit kennis is die hij dertig jaar geleden diende te hebben.

Verzoeker voert verder aan dat hij eerlijk was over zijn gebrek aan kennis van de taliban en het feit dat hij de naam van de Afghaanse president slechts in het opvangcentrum in België heeft opgevangen. Hij meent dat zijn houding niet getuigt van een poging om de instanties te misleiden. Hij benadrukt echter dat hij weinig informatie kan geven over zijn land van herkomst door een gebrek aan herinneringen en "zijn beperkte verstand".

Verzoeker benadrukt bovendien dat hij effectief getrouwd is met R.T. en samen drie kinderen heeft, maar momenteel gescheiden leeft. Dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud niet geloofde dat zij effectief getrouwd waren, getuigt volgens verzoeker andermaal van een cynische houding van eerstgenoemde. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat hij de vraag over hoe hun trouw georganiseerd werd niet begrepen heeft.

Verzoeker meent bovendien dat hij gedetailleerde informatie bezorgd heeft over zijn tewerkstellingen in Pakistan en Iran en dat hij alle informatie heeft gegeven die hij kon, gelet op het feit dat deze tewerkstellingen niet meer recent zijn.

Verzoeker voert bovendien aan dat hij de vragen over zijn reis vanuit Pakistan naar Iran niet begreep, hetgeen blijkt uit zijn antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij hekelt het feit dat de *protection officer* dezelfde vraag bleef stellen, hoewel duidelijk bleek dat verzoeker deze niet begreep.

Verzoeker voert verder aan dat de naam “Amayesh” op zijn vluchtelingenkaart van Iran vermeld staat. Hij meent dat: *“Was hij te kwade trouw, had hij zeker de naam gekend doch dit is niet zo. Een ‘voorbereiding’ van de interview was zeker niet van toepassing.”*

Hij concludeert dat hij moeilijkheden heeft gehad om zijn Afghaanse nationaliteit te staven, deels door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, deels door zijn jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet, deels door het persoonlijk onderhoud dat niet correct verliep.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de nota's van zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instantie van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming. Het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas. De instanties mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk kan maken dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en derhalve door het afleggen van bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk maakt om een correct zicht te krijgen op zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsomstandigheden voor zijn vertrek naar België en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

Verzoeker betwist dat hij de commissaris-generaal intentioneel trachtte te misleiden en meent dat zijn medewerking blijkt uit zijn verklaringen, waarbij (i) hij toegaf dat hij de naam van de huidige Afghaanse president enkel kende omdat hij deze opving in het centrum waar hij verblijft en (ii) hij anders de naam van de Iraanse vluchtelingenkaart zou ingestudeerd hebben en kennen, wat niet het geval was. Dit verweer doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers kennis hierover lacunair is, hetgeen, samen met de andere pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling ondergraaft.

Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en de instanties belast met het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming niet intentioneel trachtte te misleiden.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden in zoverre hij aanvoert dat er reeds voor aanvang of tijdens zijn persoonlijk onderhoud enige vooringenomenheid bestond in hoofde van de *protection officer*, waardoor dit onderhoud niet correct zou zijn verlopen. Op de commissaris-generaal rust de verplichting om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van verzoeker om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken, hierop constructief moet worden gereageerd. Ook verzoeker dient bij te dragen tot het correct verloop van een verhoor en dient problemen direct en concreet te melden. Verzoeker werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij verduidelijking diende te vragen indien hij iets niet begreep (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 1). Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk persoonlijk onderhoud in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Uit het loutere feit dat de *protection officer* weigert om een vraag te herformuleren, bepaalde kritische vragen stelt of vaststelt dat verzoeker een gebrek aan medewerking vertoont, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat de *protection officer* onvoldoende rekening hield met het feit dat hij de vragen niet begreep, hetgeen zou blijken uit zijn antwoorden op de gestelde vragen. De Raad stelt immers vast dat de *protection officer* duidelijke vragen stelde, doch dat verzoeker zich bij het antwoorden van de vragen beperkte tot het geven van ontwijkende antwoorden, waarbij hij geenszins aangeeft dat hij de gestelde vraag niet zou begrijpen, en waardoor de *protection officer* zich genoodzaakt zag de vragen tot meerdere keren opnieuw te moeten stellen om een concreet antwoord op de gestelde vraag te krijgen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau die hem zouden verhinderen om de gestelde vragen te begrijpen of coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dit verweer biedt dan ook geen verklaring voor verzoekers vage en ontwijkende antwoorden op de vragen van de *protection officer*. Uit het doelbewust en veelvuldig ontwijken van de vragen door verzoeker blijkt enkel dat de *protection officer* het nodige geduld aan de dag heeft gelegd en heeft geprobeerd om alsnog een concreet antwoord van verzoeker te krijgen. Hieruit kan geenszins enige vooringenomenheid in hoofde van de *protection officer* blijken. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud optreedt als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Hij heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze ambtenaar *in casu* vooringenomen zou zijn geweest. De bij het verzoekschrift gevoegde notities van verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Verzoeker tracht de bevindingen van de commissaris-generaal over zijn kennis verder te minimaliseren door te verwijzen naar het feit dat hij op jonge leeftijd Afghanistan verliet en zijn ongeschooldheid. Verzoeker gaat echter voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij minstens achttien jaar was op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen met betrekking tot eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde land en regio van herkomst, zelfs indien hij sinds dertig jaar gescheiden hiervan leeft. De Raad benadrukt verder dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld in Afghanistan te omschrijven. Verzoeker toont niet aan dat hij over een "*beperkt verstand*" beschikt of dat hij geheugenproblemen heeft die zouden leiden tot een "*gebrek aan herinneringen*" hierover. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers ongeletterdheid en zijn jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet niet kunnen overtuigen als verschoningsgrond voor zijn vage verklaringen en ontoereikende kennis over (i) de districten en provincies van zijn regio, (ii) de gevechten die plaatsvonden in zijn regio en hoe hij vervolgens zijn regio ontvluchtte, (iii) zijn geboorteplaats, (iv) zijn etnie en andere Afghaanse etnieën, (v) de Afghaanse kalender en maanden, (vi) Afghanistan in het algemeen, (vii) presidenten en (viii) talibanleiders in Afghanistan.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij effectief getrouwd is met R.T., doch de Raad merkt op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zijn kennis over de herkomst van zijn echtgenote uit Afghanistan en de redenen waarom zij Afghanistan verliet lacunair is. Dergelijke vaststellingen zijn niet aannemelijk en ondergraven de banden van verzoeker en zijn echtgenote met Afghanistan.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker zijn verblijf in Pakistan en Iran als Afghaanse vluchteling evenmin aannemelijk maakt. Verzoeker komt wat betreft de motivering in de bestreden beslissing over zijn lacunaire kennis van zijn werkzaamheden in Pakistan niet verder dan te volharden dat hij hierover gedetailleerde informatie heeft gegeven. De Raad merkt echter op dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij vage, ontwijkende en lacunaire verklaringen aflegde over eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken omtrent zijn werkzaamheden in de Pakistaanse luciferfabriek, zijnde (i) de manier waarop hij aan zijn werk kwam, (ii) het verschil tussen Pakistaanse en Afghaanse lucifers, (iii) de naam van het bedrijf waar hij werkte en (iv) zijn Afghaanse collega's. Verzoekers verblijf in Iran wordt verder ondergraven doordat hij (i) zijn reisweg van Pakistan naar Iran niet kan toelichten en (ii) onvoldoende kennis heeft van de Iraanse vluchtelingenkaart. Dergelijke vaststellingen ondergraven verzoekers verklaringen over zijn verblijfsomstandigheden tot zijn vertrek naar België.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.

In casu werd vastgesteld dat u bijna niets kan vertellen over uw plaats van herkomst in Afghanistan en de reden van uw vertrek. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in de provincie Dahne Ghorī werd geboren, in het district Dara Kalan (Verklaring DVZ, vraag 10). Dahne Ghorī is evenwel een district van de provincie Baghlan, dat bovendien geen district heeft dat Dara Kalan heet. Daarnaast maakt u op de DVZ nergens melding van Baghlan. Op het CGVS past u plots uw verklaringen aan en beweert u dat u werd geboren in het district Dahne Ghorī van de provincie Baghlan (CGVS I, p. 8). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u opmerkelijk genoeg dat Dahne Ghorī "een provincie, district is". U moet meteen daarna evenwel toegeven dat u niet weet wat het verschil is tussen een district en provincie omdat u "heel jong was" (CGVS I, p. 8-9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om Dahne Ghorī en Baghlan te situeren in Afghanistan, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U kan evenmin bij benadering zeggen hoe oud u was toen u Afghanistan verliet. U beweert telkens dat u te jong was om dat te weten (CGVS I, p. 9). Aangezien u wel kan zeggen dat u Afghanistan achtentwintig jaar geleden verliet (CGVS I, p. 7), is het evenwel zeer bevreemdend dat u niet eens bij benadering kan zeggen hoe oud u was toen u Afghanistan verliet. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u bizar genoeg dat u "in realiteit niet in Afghanistan bent geweest" en dat u het "helemaal niet heeft gezien" aangezien u Afghanistan achtentwintig jaar geleden verliet. Echter, volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan in 1989, toen u zeker achttien jaar oud was, wat nog bezwaarlijk kan worden beschouwd als een "heel jonge" leeftijd. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat er "gevechten aan de gang waren toen" (CGVS I, p. 9). Echter, wanneer u later op het gehoor wordt gevraagd wat de situatie was in plaats van herkomst ten tijde van uw vertrek, kan u enkel zeggen dat de Russen er waren en dat er werd gevochten. Echter, gevraagd om daar meer uitleg over te geven, antwoordt u vaag dat Mawlawi Qol de leider van de regio was. U weet evenwel niets meer over hem en wanneer u vervolgens wordt gevraagd tot welke groepering hij behoorde, antwoordt u vaag dat u "niets weet van groepen" en dat u enkel weet dat er werd gevochten (CGVS I, p. 21). Wanneer u daarna meermaals wordt gevraagd hoe u gevlucht bent en hoe dat allemaal in zijn werk ging, antwoordt u telkens zeer vaag en komen uw verklaringen allermist doorleefd over. Zo kan u enkel zeggen dat er gevochten werd en jullie vluchtten. Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld, herhaalt u opnieuw dat er dag en nacht werd gevochten en dat jullie vluchtten. Wanneer u voor de derde keer gevraagd wordt hoe u gevlucht bent, komt u niet verder dan te zeggen dat u door de bergen bent gevlucht. Echter, gevraagd hoe dat in zijn werk ging, ontwijkt u de vraag alvorens u niets meer kan zeggen dan dat er werd gevochten, dat u vluchtte en dat u "voor de rest niets weet" (CGVS I, p. 22). Ook wanneer u eerder op het gehoor gevraagd werd wat u zich nog kan herinneren van uw geboorteplaats, antwoordde u bizar genoeg tot tweemaal toe dat u zich niets herinnert van uw geboorteplaats (CGVS I, p. 10). Dit is evenwel allermist aannemelijk. Temeer gezien u zeker al achttien jaar oud was toen u daar vertrok.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u bijna niets kan vertellen over uw etnie en andere Afghaanse etniën. Zo kan u enkel zeggen dat u Tadzjiek bent. Echter, gevraagd welke andere etniën er aanwezig waren in uw district, moet u bizar genoeg toegeven dat u er niets van weet en dat het lang geleden is. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om over uw etnie te vertellen, ontwijkt u de vraag en antwoordt u bizar genoeg dat er "toen geen Tadzjiken of Hazara waren" en dat ze "allemaal Afghanen waren". Gevraagd wat u bedoelt met Hazara, kan u enkel herhalen dat er toen geen Hazara, Tadzjiken of andere stammen waren (CGVS I, p. 10).

Gevraagd over welke stammen u het heeft, met u het antwoord schuldig blijven. Opnieuw gevraagd om te vertellen over uw stam, kan u enkel herhalen dat er “dertig jaar geleden geen stammen waren en dat iedereen gekend was als Afghaan” (CGVS I, p. 11). Uw verklaringen houden evenwel allerm minst steek. Zo is Afghanistan sinds zeer lange tijd een multi-etnische, tribale samenleving en is het dan ook uitermate bevreemdend dat u hierover niets blijkt te weten. Hiermee geconfronteerd, houdt u vol dat het ten tijde van uw vertrek “zo niet was”. Ook wanneer u vervolgens wordt gevraagd om over jullie tradities te vertellen, ontwijkt u de vraag en kan u enkel zeggen dat er “toen gevechten waren” en dat jullie niets wisten (CGVS I, p. 11). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen en zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden Afghaanse nationaliteit verder op de helling.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw kennis over Afghanistan in het algemeen bijna onbestaande is. Zo weet u niet wat het huidige jaartal is volgens de Afghaanse kalender en moet u meteen daarna toegeven dat u de Afghaanse kalender niet kan gebruiken omdat u “heel jong” was toen u Afghanistan verliet. Geconfronteerd met het feit dat u zelf beweert pas op uw achttiende leeftijd uit Afghanistan te zijn vertrokken, houdt u vol dat u “heel jong” was. Ook wanneer u naar Afghaanse zomer- en wintermaanden wordt gevraagd, moet u het antwoord schuldig blijven en kent u verder geen enkele Afghaanse maand bij naam (CGVS I, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd wat u weet van Afghanistan, antwoordt u frappant genoeg “niets”. Wanneer u vervolgens opnieuw wordt gevraagd om wat u ook weet te vertellen over Afghanistan, antwoordt u opnieuw dat u niets weet en dat u niet terugging. U kent verder geen enkele Afghaanse provincie en u kent evenmin grote steden in Afghanistan (CGVS I, p. 21). Later tijdens het gehoor kan u weliswaar vertellen wie de huidige president van Afghanistan is, maar moet u meteen daarna toegeven dat u dat hoorde in het opvangcentrum en dat u dat voor uw komst naar België niet wist (CGVS I, p. 25). U weet evenmin wie de vorige president was en u moet daarna toegeven dat u geen enkele andere Afghaanse president kent omdat u “alleen werkte”. Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. U kan daarna Massoud opnoemen als bekende Afghaanse Tadzjiek en zegt dat u “van zijn moorden te horen kreeg”. Echter, gevraagd om meer daar over te vertellen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 25-26). U kan evenmin bekende talibanleden opnoemen (CGVS I, p. 26).

Ook over de plaats van herkomst van uw vrouw R.T. en de reden van haar vertrek uit Afghanistan weet u niets. Immers, wanneer u gevraagd wordt waar uw vrouw geboren werd, moet u toegeven dat u daar geen idee van heeft (CGVS I, p. 18). Dat u beweert dertien jaar met uw vrouw te zijn getrouwd en niet eens weet waar zij geboren is, is evenwel totaal onaannemelijk. Wanneer u later op het gehoor bovendien wordt gevraagd waarom uw vrouw Afghanistan verliet, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U heeft evenmin een idee wanneer uw vrouw Afghanistan verliet en u kan niet zeggen naar waar ze verhuisde. Zelfs wanneer u gevraagd wordt hoe uw vrouw in Iran terechtgekomen is moet u toegeven dat u daar geen idee van heeft en dat jullie “zomaar” aan elkaar werden geïntroduceerd (CGVS I, p. 25). Ook wanneer u meermaals wordt gevraagd hoe uw huwelijk werd geregeld, ontwijkt u telkens de vraag en vervalt u steeds in algemeenheden (CGVS I, p. 18-19).

Daarnaast kan u bijna niets vertellen over uw werk in Pakistan, dat u volgens uw verklaringen nota bene tien jaar lang deed. Zo kan u enkel zeggen dat u voor een bedrijf werkte dat lucifers maakte. Echter, wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd hoe lang na uw aankomst in Pakistan het duurde voor u die job kreeg, ontwijkt u telkens de vraag. Vervolgens beweert u bizar genoeg dat de lucifers in Pakistan niet op dezelfde manier werkten als in Afghanistan (CGVS I, p. 14). Echter, gevraagd wat u hiermee bedoelt, moet u het antwoord schuldig blijven en kan u enkel zeggen dat u er werkte. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het bedrijf heette waarvoor u werkte, ontwijkt u de vraag en kan u enkel zeggen dat het een groot bedrijf was. Wanneer de vraag wordt herhaald, antwoordt u opnieuw ontwijkend en zegt u dat uw baas Q. heette. De vraag voor een derde keer gesteld, moet u toegeven dat u niet weet hoe het bedrijf heette. U kan evenmin iets vertellen over Q. Vervolgens gevraagd of u Afghaanse collega's had, kan u eerst enkel uw broer opnoemen alvorens u verklaart dat ook uw buur Qo. er werkte (CGVS I, p. 15). Echter, u moet daarna toegeven dat u niet weet van waar in Afghanistan hij afkomstig was (CGVS I, p. 16).

Ook over uw vertrek van Pakistan naar Iran blijft u zeer vaag en ontwijkt u telkens de vragen. Immers, wanneer u wordt gevraagd hoe u uw reis naar Iran geregeld heeft, antwoordt u naast de kwestie dat “jullie werden lastiggevalen”. Opnieuw gevraagd hoe u uw reis geregeld heeft, ontwijkt u opnieuw de vraag en herhaalt u dat jullie werden lastiggevalen. Wanneer u voor de derde maal gevraagd wordt hoe u uw reis naar Iran geregeld heeft, antwoordt u wederom naast de kwestie en verklaart u dat u naar Iran ging omdat ze daar “kaarten” gaven (CGVS I, p. 23).

Ten slotte moet worden opgemerkt dat uw kennis over documenten voor Afghanen in Iran zeer beperkt is. Zo beweert u dat u na een jaar een "kaart" kreeg in Iran. Echter, gevraagd hoe u dat geregeld heeft, antwoordt u naast de kwestie dat "ze het aankondigden". De vraag opnieuw gesteld, kan u enkel herhalen dat "ze aankondigden dat ze kaarten gingen geven" (CGVS I, p. 23-24). Gevraagd wat er daarna gebeurde, antwoordt u frappant genoeg dat ze "gewoon deze kaart gaven" en dat u daar verder niets voor hoefde te doen (CGVS I, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie zijn er strenge voorwaarden verbonden aan het verkrijgen van een verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen, moeten Afghanen zich laten registreren en moeten zij bovendien relatief hoge kosten betalen. Wanneer u bovendien verschillende keren wordt gevraagd hoe die "kaart" heette, kan u enkel zeggen dat die "kaart" werd genoemd en dat die geen andere naam had (CGVS I, p. 24). Echter, volgens de beschikbare informatie worden de tijdelijke verblijfskaarten "Amayesh"-kaarten genoemd. Echter, wanneer u later wordt geconfronteerd met Amayesh, weet u niet waarover het gaat en beweert u bovendien dat er in Iran geen document bestaat met die naam (CGVS I, p. 28). Nochtans legde u zelf een kaart voor waar de benaming 'Amayesh' duidelijk op staat vermeld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft het paspoort van uw vrouw moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft de schooldocumenten van uw kinderen, uw Iraanse verblijfsvergunning, de Iraanse bankkaart van uw vrouw en jullie trouwboekje, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc... Uit bovenvermelde informatie blijkt tevens dat er Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn. Er zijn ook gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Hieruit besluit de Raad dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet aantoonde noch aannemelijk maakte daadwerkelijk in Pakistan en Iran als Afghaanse vluchteling te hebben verbleven. Hierdoor toont verzoeker evenmin aan dat hij Afghanistan zou zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Afghanistan in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielaanvraag evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker ten aanzien van Afghanistan niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP